

YLÄSÄLI

2011 4 Tervehdys Tukholman Suomalaiselta Adventtiseurakunnalta

*”Tähän pelastukseen haluavat enkelitkin
päästä edes luomaan silmäyksen...”*

YLÄSALI 2011 - 4

Tukholman
Suomalaisen
Adventtiseurakunnan
uutis- ja yhteyslehti

Osoite
YLÄSALI-lehti
Olof Palmes
gata 25, 3 tr
111 22 Stockholm

Pankkiyhteys
Stockholms finska
adventförsamling
Plusgiro
19 46 61-5

Sähköposti
falcoprofil@bredband.net

Toimituskunta
Ari Laitinen
08-756 80 48
Vieno Piironen
0171-534 02
Riikka Jääskeläinen
riikkajaa@hotmail.com
Sinikka Mäkivierikko
falcoprofil@bredband.net
Aram Mäkivierikko
falcoprofil@bredband.net

Taitto
Sinikka Mäkivierikko

Lehden kuvat
(ellei toisin mainita):
Sinikka Mäkivierikko

Kansikuva
Sinikka Mäkivierikko
Teksti
1. Piet. 1:12

Kotisivu:
www.ylasali.se

YLÄSALI – avoin foorumi etsijöille, kysyjille, keskeneräisille. Aineisto ei edusta mitään virallista kantaa, kukin kirjoittaja vastaa sisällöstä. Toimituksella on oikeus tarkistaa kieliasu ja tarvittaessa muokata tekstiä. Tilaukset/Osoite-
muutokset mieluiten kirjallisesti tai netissä www.ylasali.se

IKIVANHA KILPAILU YS 2011-2

Työkalu, jonka Johannes Kastaja mainitsee: **Vastaus:** Kirves (Matt. 3, Mark. 1, Luuk. 3, Joh. 1). Arvonnassa päävoittajaksi tuli *Hilpi Nilsson* Tukholmasta. Onnittelut!

VANHA KILPAILU YS 2011-3

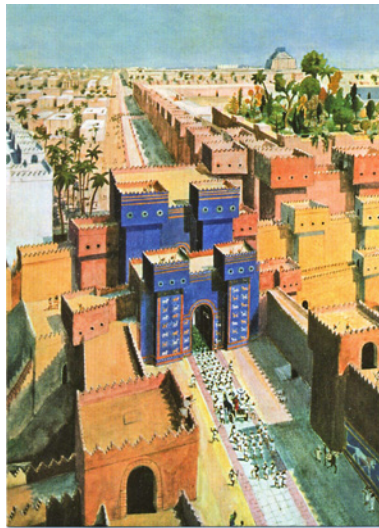
Viime kerralla **Kysyimme:**

a) Millaisen vaikutuksen ”Herraa pelkävien” blogikommentit tekevät toisiin?

b) Onko eroa siinä, palveleeko Jumalaa vai ei?

Vihjeeksi annoimme Mal. 3:14-20.

Voit vastata tähänkin kilpailuun 28.2.2012 mennessä!

*Berliinin Pergamon-museossa voi ihailta rekonstruoi-
tua Ishtar-porttia.
Ohessa taiteilija
Walter Angerin
näkemys (akvarelli,
1927) muinaisen
Babylonian
paraatikadusta.
Käyskentelikö
kenties Daniel
tovereineen tällai-
sissa maisemissa?*

UUSI KILPAILU YS 2011-4

Raamattu kertoo Danielin kolmesta ”toverista” (Dan. 2:17). Sitä ennen Danielin kirja mainitsee hänen päässeen erään toisen henkilön ”ystävyyteen”. **Kysymys:** Minkä *niminen* tämä Danielin ”ystävä” oli?

Lähetä vastauksesi 28.12.2012 mennessä osoitteeseen: YLÄSALI-lehti, Stockholms Finska Adventkyrka Olof Palmes gata 25 3 tr, 111 22 Stockholm

Tai sähköpostilla: falcoprofil@bredband.net

*”Vaikka hurskas seitsemästi kaatuisi, hän nousee jälleen”
(San. 24:16).*

Uuden voi aina alkaa vain alusta

Pian olemme uuden vuoden kynnyksellä. Monilla on tapana silloin tehdä tilinpäätöksiä, muisteloita, mietteitä menneestä vuodesta. Kuten autoilija ajaessaan silmäilee taustapeiliin, katsahdamme mekin elämän taustapeiliin todetaksemme, miten vuosi on todella mennyt. Vain itse tiedämme sen. Varmaan löytyy suuria siunauksia, suurenmoisia kokemuksia taivaan Herran yhteydessä ja kanssaihminen kera. Mutta löytynee myös kompastelua ja tappioita.

Eräs kirjailija kuvailee elämäkokemuksiaan seuraavasti:” Olen kärsinyt tappioita, mutta sisimmässäni on jotakin, mikä ei milloinkaan kärsi tappiota. Voin aina aloittaa alusta.”

Näin on myös meidän kohdallamme. Uuden vuoden voimme aloittaa aina vain sen alusta.

Miten voisimme saavuttaa tulevaisuudessa parempaa elämäntaitoa? Eräs pikkupoika, joka harrasti luistelua, huomattiin toveriensä parissa muita taitavammaksi. Häneltä kysyttiin, miten hän oli oppinut luistelemaan niin hyvin. ”Oikeastaan se on helppoa. Nousen vain ylös aina kun kaadun.”

Pojan vastaus sisältää hienon vinkin myös meille. Uusi vuosi voi tuoda tullessaan kaatumisiakin. Muistakaamme silloin pienen pojan erinomaista viisautta sisältävä vastaus.

Raamatun profeetta Miika antoi hyvän neuvon, kun Jerusalemin kaupunki oli vihollisten saartamana ja Israel jo kaatunut:

”Älä ilku viholliseni. Vaikka olen kaatunut, minä nousen vielä, vaikka olen keskellä pimeyttä, Herra on minun valoni” (Miika 7:8).

Kun tarkastelemme ympärillä olevaa maailmaamme, siellä on varsin pimeää. On sekasortoa, väkivaltaa, selkkauksia ja epävarmuutta. Kompastellaan ja koetaan tappioita.

Muistakaamme: Jos omaan elämäämme tulevaisuudessa hiipii kompastuksia, tappioita ja pimeyden aikoja, Herra on luvannut olla valo, ja me nousemme jälleen.

Niinpä, hyvä Lukija, tahdonkin toivottaa sinulle Siunattua uuden alkamisen vuotta 2012!

Jos kaatumisia sattuu, nouskaamme riipeästi ylös, sillä Herra on valomme!

– *Eeva-Liisa Vihermä*

Palanen Jouluevankeliumia

Luukas kertoo kuinka paimenten esitettyä tervehdyksensä Jeesus-lapselle ja poistuttua ”-- Maria kätki sydämeensä kaiken, mitä oli tapahtunut, ja tutkisteli sitä” (Luuk. 2:19). Tutkistella – symbollo – koostuu sanoista *heittää, koota yhteen*. Maria kokosi kaikki viimeisten yhdeksän kuukauden aikana kokemansa tapahtumat sekä enkelien, tietäjien ja paimenien lausumat sanat ja työsti niitä hiljaa mutta aktiivisesti mielessään.

Viime aikojen aivotutkijat ovat kiinnittäneet huomiomme tapoihimme elää tiedon ja elämysten tuottajien maailmassa. Monista lähteistä tulevan informaation palojen nopea ja hajamainen vilkaisu muokkaa meitä omaksi kuvakseen ja heikentää haluamme ja lopulta kykyämme ajatella perusteellisesti ja syvällisesti ja näin myös mahdollisuuksiimme nähdä todellisuutta toisarvoisen takaa (Nicholas Carr: *Pinnalliset*).

Jos haluamme tehdä sydämeemme todellisen joulun, valkea lumipeite, tähtitaivas, kynttilät ja jouluvalot ovat vasta puitteet – eivät edes välttämättömät – mutta vasta jouluevankeliumin sisälön syvällinen miettiminen omien pelkojemme ja toiveittemme yhteydessä ”mieleen hiljaiseen taas Jeesus-lapsi syntyy uudelleen”.

– Joel Niininen

”Jeesus Kristus, joka on maailmankaikkeuden Luoja ja Ylläpitäjä [Kol. 1:16, 17] tietää kokemuksesta, millaista on olla ihminen. Hän tuntee meidän kaipuamme ja kiusauksemme, sillä hän on ollut kaikessa kiusattuna samalla lailla kuin mekin, kuitenkin ilman syntiä Hepr. 4:15.”

– Onni Määttänen (kirjassa *Sana elää*, s. 111)

Hiukkanen – Jumalaa?

Big Bang 13,7 miljardia vuotta sitten – niinkö se alkoi? Kuva sopii ainakin loppuun (2. Piet. 3: 7, 10, 12). Alku vaikuttaa rauhalliselta: oli vesi, oli sana (3. Piet. 3:5, 6, 7). Etsittäessä elämää avaruudesta etsitään yhä sen edellytyksenä vettä.

”Hänen näkymättömät ominaisuutensa, hänen ikuinen voimansa ja jumaluutensa, ovat maailman luomisesta asti olleet nähtävissä ja havaittavissa hänen teoissaan.
– Room. 1:20

”Jos aurinko olisi ontto pallo, niin sen sisään mahtuisi noin 1 300 000 maapallon kokoista kappaletta. Linnunradassamme arvellaan olevan noin 200 miljardia aurinkoa. Kenties ne puolestaan ovat pieniä osasia vielä suuremmista tähtijärjestelmistä. Kuningasten Kuningas saapui tälle kiertotähdelle.”

– Onni Määttänen (kirjassa *Sana elää*, s. 111)

Miten kaikkeus on syntynyt? Mitä materia on? Miten se pysyy koossa? Higgsin bosonin toivotaan vastaavan näihin kysymyksiin. Löytyykö tämä ”jumalahiukkanen” vuonna...

...2012...

...LHC-hiukkaskiihdyttimen 27 km pitkässä tunnelissa Sveitsissä? N.s. standardimallin ”puuttuvan renkaan” olemassaolo halutaan todistaa myös kokeellisesti, onhan se matemaattis-teoreettisena jo mukana laskelmissa.

Toistaiseksi ”jumalahiukkanen” – kuten Jumalakin – on näkymätön. Jeesuksessa Jumalan olemusta väläytettiin maailmalle (Joh. 14:7, 9; Kol. 1:15; 2:9; Hepr. 1:3).

Jotain jäi näkemättä, sanoo-han Jeesus: ”*Siellä* he näkevät minun kirkkauteni” (Joh. 17:24) – siellä, mistä ”Tämä Jeesus... tulee kerran takaisin” (Apt. 1:11).

Fyysikot tarkkaavat haltioissaan pienimpiäkin merkkejä Higgsin bosonista Cernin törmäystunnelissa.

Myös maailmanhistorian törmäystunnelissa räjähtelee. Jumalan uudelleen näkyväksi tulemisen enteitäkö? Millä mielellä odotetaan ilmiötä, jonka ”kaikkien silmät saavat nähdä” – niidenkin, jotka eivät omista Applen iPhone 4S:ää tai Nokian Lumia 800:ää?

– SM

Lähteet: *Die Welt online*; *Sky News*; *www.kotimaa24.fi*, 13-14.12. 2011)

Ihmisopit vai Jumalan käskyt

Kun seuraa uutisia ja maailman tapahtumia, tulevaisuus voi tuntua epävarmalta. Myrskyt merellä ovat olleet rannoilla asuville tuhoisia. Paikoin on satanut niin, että kodit ja kadut ovat täyttyneet vedestä. Ihmisiä on hukkunut ja koteja on tuhoutunut. On ollut maanjäristyksiä, joissa ihmisiä on kuollut, loukkaantunut ja jäänyt kodittomiksi.

Matt. 24. ja Luuk. 21. luku kertovat Jeesuksen takaisintulon edellä luonnossa tapahtuvista muutoksista. Jeesus kehottaa valvomaan – seuraamaan tapahtumia. Meidän ei tule olla välinpitämättömiä tulevaisuuden suhteen, vaan pyrkiä ottamaan selvää, mitä on tehtävä voidaksemme olla valmiita hänen tullessaan.

Mitä valvominen on käytännössä? Näkisin sen olevan Raamatun tutkimista, rukoilemista ja pyrkimystä Jeesuksen yhteyteen, hänen vastaanottamistaan elämänsä syntien sovittajana ja vapahtajana. Jeesus lupaa tulla noutamaan omansa taivaan kotiin. Sitä ennen kuitenkin maan päällä tapahtuu monia asioita, jotka vaikuttavat ratkaisevasti jokaisen valintoihin ja suhtautumiseen Jumalaan ja hänen seuraamiseensa.

Raamatun alkulehdillä kerrotaan, miten Luoja – Jeesus – siunasi seitsemännen päivän pyhitti sen. Päivää alettiin kutsua sapatiksi, lepopäiväksi. Arkiaskaareet unohdetaan ja seurustellaan Jumalan ja lähimmäistemme kanssa.

Jeesus noudatti Isän tahtoa kaikessa ja pyhitti myös sapatin. Siten hän osoitti rakkautensa Jumalaan (Joh. 15:10). Myös meidän tulee osoittaa rakkautta Jumalaa kohtaan, ja ”sitähän Jumalan rakastaminen on, että pidämme hänen käskynsä, eivätkä ne ole raskaita noudattaa” (1 Joh. 5:2-3).

Ensimmäisiä ihmisiä koeltiin kielolla syödä tietystä puusta. Vihollinen valehteli ja sai heidät syömään puusta.

Niin ihmiset ajettiin pois paratiisista. Heistä tuli kuolevaisia olentoja.

Ennen Jeesuksen tuloa Jumala koettelee myös ihmiskuntaa, tekevätkö he hänen tahtonsa vai ihmisten päätösten mukaan. ”Myöskin sapatini minä annoin heille, jotta se olisi merkinä liitostamme ja muistuttaisi heitä siitä, että minä, Herra, olen pyhittänyt heidät omaksi kansakseni” (Hes. 20:12). Sapatti on siis Jumalan merkki.

Vuosisatojen kuluessa vihollinen on vaikuttanut niin, että lepopäiväksi on muutettu sunnuntai. Jumala ei ole muuttanut sanaansa, jonka tarkoitus on olla neuvonantajana kaikille sukupolville, mutta hallitsijat eri maissa ovat pakottaneet kansalaiset viettämään sunnuntaita lepopäivänä.

Ilm. 13:16-19 puhuu pedon merkistä. Koska sunnuntai on ottanut sapatin paikan, sitä voidaan pitää pedon merkkinä. Nyt vielä sunnuntai ei ole pedon merkki. Sellaiseksi se muodostuu silloin, kun yhteiskunnassa vaaditaan jokaiselta sunnuntain pyhittämistä, niin ettei muuten saa ”ostaa eikä myydä”. Sapatin pyhittäjien elämä vaikeutuu, he voivat joutua yhteiskunnan syrjinnän kohteeksi. Tästä ajasta puhutaan ahdistuksen aikana (Matt. 24.).

Mutta Jeesus lupaa olla kanssamme ahdistuksissa. Raamatussa on monia rohkaisevia tekstejä siitä, miten Jumala auttaa tahtonsa tekijöitä. ”Siihen aikaan nousee Mikael, se suuri enkeliruhtinas, joka seisoo minun kansani suojana, ja se on oleva ahdistuksen aika, jonka kaltaista ei ole ollut siitä saakka, kuin kansoja on ollut, hamaan siihen aikaan asti. Mutta siihen aikaan pelastetaan sinun kansasi, kaikki, jotka kirjaan kirjoitetut ovat” (Dan. 12:1).

”Joka ei ollut elämän kirjaan kirjoitettu, se heitettiin tuliseen järveen. Tämä on toinen kuolema” (Ilm. 20:14-15). Toinen kuolema on lopullinen ero Jumalasta ja elämästä.

Jumala on järjestänyt mahdollisuuden pelastua iankaikkiseen elämään. ”Jumala onrakastanut maailmaa niin paljon, että antoi ainoan Poikansa, jottei yksikään, joka häneen uskoo, joutuisi kadotukseen, vaan saisi iankaikkisen elämän” (Joh. 3:16).

Ilminen voi olla ottanut Jeesuksen vapahtajakseen, mutta se ei auta, jos hän rikkoo Jumalan käskyä vastaan. ”Tässä kysytään pyhiltä kestävyyttä, niiltä, jot-

ka noudattavat Jumalan käskyjä ja uskovat Jeesukseen” (Ilm. 14:13).

Ne, jotka ”eivät olleet kumartaneet petoa eikä sen kuvaa, eivätkä ottaneet sen merkkiä otsaansa eikä käteensä, he virkosivat eloon ja hallitsivat Kristuksen kanssa tuhannen vuotta” (Ilm. 20:4).

Jumala rakastaa sinua ja tahtoo viettää ikuisuuden kanssasi. Miksi et käyttäisi tätä mahdollisuutta?

– *Vieno Piironen*

Koko Raamattu saatiin suomen kielelle v. 1642 (kuvan Raamattu samalta vuodelta). Sana on siis ollut 370 vuotta hallussamme – ainakin niiden, jotka taitavat lukea fraktuuraa.

Natsit tuomitsivat fraktuuran ”juutalaiseksi” ja määräisivät v. 1941 siirtymään antiikvaan. Täyttä ”hepreaa” fraktuura onkin monelle nykylukijalle...

Ei-kenenkään opetuslapsi

Nuori mies sairastuu. Entä jos hän ei tästä selviä, mikä on hänen iankaikkinen kohtalonsa? Kirjahyllystä löytyy vanhempien vihkiraamattu. Sitä on vaikea lukea, kirjaimet ovat ”Agricolan aikaisia” (fraktuuraa). Mutta hän lukee.

Eräänä päivänä kesken työn mieleen tulee ajatus: Sunnuntai ei taida ollakaan oikea lepopäivä? Hän yrittää karistaa ajatuksen mielestään. Olisihan se Luther ja

monet muut tienneet, hän puolustele.

Mutta vaikka hän lukee Raamatun kannesta kanteen, sieltä ei löydy sanaakaan sunnuntaista. Sisarusten koulukirjoista käy ilmi: sunnuntai on tullut kristillisyyteen pakanuuden auringonpäivän vietosta. Nuori mies tekee johtopäätöksen: Raamatun lepopäivä on lauantai.

Se, mikä Lutherilta oli jäänyt huomamatta, valkeni Kainuun korvessa yksinään Sanaa tutkivalle. **Pentti Haataja** katsoo uskon asioissa olevansa ei-kenenkään opetuslapsi, oppi-isänään yksin Raamattu. Paikkakunnalle myöhemmin tulleiden adventistisaarnaajien opetus oli hänelle tuttua omien löytöjen perusteella.

Seurakunta ei vapauta vastuusta itse ottaa selvää asioista. ”Varokaa, ettei kukaan johda teitä harhaan.” Kenenkään toisen käsitys ei riitä eksymisen puolustukseksi, jos oikea tieto on ollut saatavilla. Raamattu on! Se on yhä maailman levinnein kirja, eikä sen lukeminen vielä ole rikos...

– *SM*

Lähde: Pentti Haatajan haastattelu v. 2007. Joulukuussa 2011 Pentti täytti 85 v.

Lutherin kääntämä saksalainen Raamattu vuodelta 1733.

*Oikeus
virratkoon
kuin vesi.*

– Aam 5:24

Uusien sanojen virta

Niin kuin monen kosken vesi virtaa ke-tään hyödyttämättä, virtaavat sanat ihmisten suusta vuolaasti ilman mitään tarkoitusta. Jos sinun viikon aikana lausumasi sanat toistettaisiin, hämmästyisit varmaan itsekkin niiden turhuutta ja asiatoimuutta. Et varmaan ylpeilisi osastasi elämän näyttämöllä. Häpeäisit omaa puolusteluasi, turhia väittelyitäsi ja hyödyttöntä kinasteluasi.

Gentlemanin-psalmiksi kutsutun 15. psalmin 3. jakeessa sanotaan: ”... joka ei panettele kielellensä, joka ei tee toiselle pahaa eikä saata lähimmäistensä hävistyksen alaiseksi...”

Pahanpuhumisella on repivä ja hajottava voima. Pahanpuhuminen on itsensä korottamista ja vanhurskaaksi tekemistä, mutta toisen painamista. Siinä jos missään ilmenee ihmissydämen turmelus. Yksi sielunvihollisen nimistä on ”panettelija”, mutta hänellä on monia apulaisia. Pahanpuhuja on pahempi kuin varas, sillä varastetun tavaran voi saada takaisin, mutta tahrattua mainetta on vaikea puhdistaa. Poliitikassa on pahanpuhumisesta monissa tapauksissa tehty hyve. Sängen harvoin annetaan tunnustusta toiselle puolueelle ja vielä harvemmin tunnustetaan omat erehdykset. Vielä rumempaa on uskonnollisiin piireihin pesiytynyt toisten uskonsuuntien moitiskelu ja oman herätysliikkeen yliarviointi.

Valheen sanat ovat yhtä mustia kuin

panettelun sanat. Ihminen valehtelee useimmiten puolustaessaan itseään. Itsekorotus sokaisee, panee ihmisen esittämään itsensä parempana kuin hän on.

Kaikkein pahinta on **uskonnollinen valhe**. Miten usein noustaan todistuskouksissa puhumaan onnesta ja rauhas-ta, jota ei sinä hetkenä koeta. Sellaisesta todistuksesta ei koidu Jumalalle mitään kunniaa ja siitä puuttuu herättävä voima. Valheet Jumalan kunniaksi ovat merkkejä sisäisestä kuolemasta. On turhaa puhua herätyksestä, kun sitä ei ole, ja syyttää toisten herätyksiä saatanan voimasta tapahtuviksi, kun ihmiset luopuvat syntielämästä ja uudistuvat Jumalan armon kautta.

On **terävien sanojen** ihmisiä, jotka kerskuvat suoruudellaan. ”Minä puhun asiat halki! Minä sanon sinulle suoraan!” Heitä voidaan verrata emäntään, joka käyttää kaikissa ruuissa niin paljon suolaa, että suuta ja vatsaa kirveltää. Totuuden puhuminen ilman rakkautta on usein julmuutta.

Jumala tahtoo tehdä meistä **uusien sanojen ihmisiä**. Se on mahdollista vain siten, että tulemme **Jumalan sanan** vangitsemiksi. Jumalan sanassa on luomisvoima, anteeksiantamuksen sana luo rauhaa. Kristus, elävä Sana, luo ihmisen uudesti, niin että hänen sydäimestään voi virrata **uusien, elävien ja rakkauden sanojen** virta.

– Arvo Arasola

Lyh. Arvo Arasolan (1907-1955) radioaamuhartaudesta. Lähde: *Sana elää* (Kirjatoimi 1968), s.151-153.

Jeesus syntyi työläiskotiin. Kristinuskon perustajan vaikutusvalta ei nojautunut yhteiskunnalliseen asemaan tai varallisuuteen. Suuruus oli henkilökohtaisessa vaikutuksessa ympäristöön. Tie tosi suuruuteen on kaikille avoin: ”Ei palveltavaksi vaan palvelemaan...”

Todellinen suuruus

Ihmisellä on luontainen pyrkimys suuruuteen. Tämän tähden elämästä on tullut häikäilemätön kilpailu. Se merkitsee lähimmäisen sortamista, vastustajan tuhoamista, heikompien alistamista, tasavertaisen pelkäämistä, edelle päässeen vihaamista ja kadehtimista.

Kieroon kasvanut suuruuskäsitys

On mahdotonta tulla suureksi ilman toisten myötävaikutusta. Ilman yhteistoimintaa teollisuus lamaantuisi, liikemaailma sortuisi vararikoon, maatalous tuottaisi pajunversoja ja ohdakkeita. Sivistyselämässä meistä tulisi sadun Kaspereita, jotka toisistamme eristettyinä emme oppisi mitään. Ilman yhteisvastuuta menehtyisimme ennen aikojamme tauteihimme, haavoihimme ja tuskiimme. Kovan onnen kolhimina nääntyisimme nälkään ja viluun.

Kun Paavali kirjoitti sanat: ”Kukaan ei elä itselleen”, hän lausui kaikkia elämän aloja koskevan totuuden. Suurimpia ovat ne, jotka palvelevat eniten.

Ennen Jeesuksen syntymää enkeli ilmoitti: ”Hän on oleva suuri.” Mikään ei olisi voinut estää Jumalaa lähettämästä Poikaansa mihin ympäristöön tahansa. Keisarin tai kuninkaan palatsissa syntyminen olisi merkinnyt Jumalan Pojalle nöyryymistä ja alentumista. Upeasti sisustettu raharuhtinaan koti ei olisi ollut liian loistelias kirkkaudesta tulleele Messiaalle.

Todellinen suuruus

Näissä olosuhteissa syntyneenä ei Kristus kuitenkaan olisi voinut kiistattomasti osoittaa todellista suuruuttaan. Tuhannet uskoisivat hänen suuruutensa perustuksena olleen yhteiskunnallisen aseman. Toiset taas olisivat varmoja siitä, että varallisuus teki kristinuskon perustajasta sellaisen vaikutusvaltaisen hahmon. Todellinen suuruus jäisi näkemättä. Jeesuksen suuruus oli hänen henkilökohtaisessa vaikutuksessaan ympäristöönsä.

Jeesus ei antanut opetuslapsilleen toiveita suurista raha-ansioista. ”Ketuilla on luolansa ja taivaan linnuilla pesänsä, mutta Ihmisen Pojalla ei ole paikkaa, mihin päänsä kallistaisi.” Jos he tavoittelivat valtaa, he saivat viipymättä oikaisun: ”Joka teidän keskuudessanne tahtoo tulla suureksi, hän olkoon teidän palvelijanne.”

Jeesus ei tukahduta suuruuspyrkimyksiä. Hän vain osoittaa tien todelliseen suuruuteen. Korokkeelta putoaa pois suurin osa niistä, joita ihmiset ihailevat ja kadehtivat. Tosi suuruudella ”ei ole muotoa ja kauneutta, johon me olisimme mielistyneet”. Todella suuret ovat palvelevia voimia, jotka kiitosta ottamatta tyytyvät hiljaisuudessa toimimaan toisten hyväksi.

Kristus samastui ”vähimpiin”

Tuomiopäivä osoittaa: kaikki sanamme ja tekemme kohdistuvat Kristukseen. Monet kysyvät: Milloin me sinut kohtasimme? Silloin kun valehtelit naapurillesi, valehtelit minulle. Silloin kun petit ostajaa, petit minua. Silloin kun panettelit tuttavaasi, panettelit minua. Joka hetki ajatuksemme, sanamme ja tekemme langettavat tuomioita meistä: joko Kristuksen puolesta tai häntä vastaan. Tämä on samalla myös lohdullinen totuus. Jokaisella on sama mahdollisuus tulla suureksi Herran edessä: palvelemalla lähimmäisiään.

– Erkki Luukko

Lyh. Erkki Luukon radioamuhartaudesta. Lähde: *Sana elää* (Kirjatoimi 1968), s.189-191.

Rakkautta ja vastarintaa

Yad Vashem- holokaustimuseossa Israelissa koko ranskalainen kylä, **Le Chambon-sur-Lignon**, on julistettu ”vanhurskaiksi kansakuntien joukossa”. Näin Israel kunnioittaa juutalaisten hyväksi merkittävällä tavalla toimineita ei-juutalaisia, erityisesti natsivainoilta heitä suojelleita.

Kirja *Von Liebe und Widerstand – Das Leben von Magda und André Trocmé*, (Rakkautta ja vastarintaa – Magda ja André Trocmén elämä, kirj. Hanna Schott) kertoo pariskunnasta, joka mobilisoi koko kyläyhteisön pelastamaan pakolaisia natsien miehittämässä Ranskassa, aivan Gestapon ”nenän edessä”.

Se merkitsi suurta riskiä, jopa hengenvaaraa, kuten pastori **André Trocmén** lähisukulaisen kohdalla. André itse istui kuukauden päivät vankilassa. Kumpa kyllä, hänet vapautettiin, vaikkei hän suostunut vannomaan uskollisuutta Ranskan natsiystävälliselle Vichy-hallitukselle. Viranomaisten vaatiessa paljastamaan, ketkä kylässä ovat juutalaisia hän ”ei tuntenut” yhtään juutalaista, ainoastaan ihmisiä.

Lopulta André joutui menemään

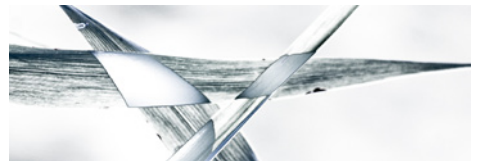
maan alle, mutta työ jatkui mm. **Magda Trocmén** johdolla. Toiminta perustui jo muutenkin suurelta osin naisten varaan. Arkiaskareiden varjolla he saattoivat liikkua vapaammin kuin miehet, joilta kysyttiin ”papereita” joka käännteessä.

Kyläläisten saumatonta yhteistyötä selitetään väestön hugenottitautustalla. Ranskassa 1600-1700-luvuilla vainottujen hugenottien jälkeläiset auttoivat nyt muita uhattuja, mm. noin 3500 juutalaista, turvaan samoja reittejä, joita esisät ennen olivat paenneet ”kuninkaan vihaa”*.

Kun tämä ”hyvyyden salaliitto” myöhemmin paljastui ja kyläläiset saivat ansaittua huomiota, he katsoivat tehneensä vain velvollisuutensa. Miksi sama ei onnistunut valtaväestöltä? Ranska luovutti natsseille noin 80 000 juutalaista varmaan kuolemaan.

– SM

* Walter C. Utt: *Kuninkaan viha* (Kirjatoimi, 1971), kertoo protestanttien vainoista Ranskassa.

Syytön sijainen

Juuri avioitunut 19-vuotias **Marie Durant** vangittiin 1730. Ei siksi, että hänet olisi tavattu koolla toisten ”harhaoppisten” kanssa tai lukemassa Raamattua, vaan koska hänen veljeään ei löydetty. Muutamaa vuotta myöhemmin tämä hugenottipastori tavoitettiin ja hirtettiin. Silti Marie virui vankeudessa syyttömänä veljensä sijaisena 38 vuotta. Samassa tyrmässä 8-vuotias tyttö vietti 40 vuotta, koska oli ollut äitinsä mukana protestanttien kokouksessa. Tällaista siis valistuksen ajan Ranskassa kuninkaan ja kirkon toimesta... – SM

Asenteita

Vaikka Israel joutui ahdinkoon usein omaa syytään, Jumala tuomitsi lisäkuorman, jonka naapurikansojen asenteet aiheuttivat:

”...sinä vain sivusta katselit--”
”...vihollisena vihollisten joukossa”
”Älä pilkkaa” ”Älä ilku” ”Älä herjaa”
”Älä muiden joukossa katsele ivallisesti”
”Älä kajoa omaisuuteen”
”Älä väijy pakoon pyrkivien turmana”
”Älä luovuta paenneita
takaa-ajajien käsiin” – Obadja 1:11-14.

Olisiko Jumalan asennekasvatus tarpeen myös seurakunnassa? – SM

ADA, ADRA, Maranatha-rakentajat, Merimieslähetykset – Soile ja Veijo Salminen alttiuden kengät ovat kopisseet yli monen kynnyksen vuosikymmenien saatossa.

Alttiuden kengät kopisten

”Sinulla on jalat – meillä kengät.” Tämä kenkäkauppa Alinan mainoslause muistuttaa, että minulla on sekä jalat että kädet, joilla voin ja haluan tehdä jotain konkreettista lähimmäisteni hyväksi.

Käsille ja jaloille oli työtä ILOISEN MIELEN tapahtumassa (Kuusamo-tour 2-11.11.2010). Yhdeksän ADAlaista veti jalkaan alttiuden kengät, ja matka alkoi.

Ensimmäinen kohteemme oli Varkaus, jonne saavuimme kahdella autolla 2.10. illan pimetessä. Meitä oli ajateltu ja odotettu: valaistu kirkko ja maukas keitto lämmittivät kehoa ja mieltä.

Sunnuntaiamuna aloitettu tuntien riipeä työskentely muutti Toritorpan tanssilattian ADAn tavarataloksi. Ulko-oven edessä höyrysi 70 litran soppatykki, ja väkeä alkoi kerääntyä odottelemaan oven avautumista.

Sisällä ADRA Finland -säätien kotimaan työn vastaava, **Leena Sund**, koki väkensä yhteen. Jokaisen vastuualue käytiin läpi. Rukouksessa pyysimme varjelusta tapahtumalle sekä itsellemme oikeaa tapaa kohdata jokainen tulija.

Kaksi tuntia kestänyt jakelu helpotti satojen avunsaajien arkea: lämmintä vaatteita, liinavaatteita ja peitteitä, melkoista täydennystä ruokavarastoon, vieläpä lämmin ateria paikan päällä nautittuna.

Saman päivän iltana saavuimme Kuusamon adventtikirkon suojiin. Valmiiksi

laitetut makuupaikat viestivät rakastavasta huolenpidosta.

Seuraavat päivät olivat vuorotellen EU-ruoan pakkaamista muovikasseihin, hernekeiton keittämistä ja yhden päivän jakelumatkoja Taivalkoskelle, Sallaan ja Posiolle.

Perjantaina 8.10. jakelutapahtuma Kuusamossa oli koko matkan vilkkain: jaoimme EU-ruokakasseja 436 kpl.

Tehtävät toistuivat saman kaavan mukaan. Näimme täyteen sullottuja kasseja kantavien kävijöiden tyytyväisiä ilmeitä. Kaikilla oli ILOINEN MIELI. Tavoitteemme olikin kohdata jokainen kävijä yksilöllisesti. Välillä oli mahdollisuus vaihtaa muutama sana, ja erityisesti kirjallisuuspöydän vaiheilla moni viivähti pidempäänkin.

Sapattina 9.10. saimme virkistystä Jumalan sanan parissa ja iltapäivällä pidentyissä konsertissa Kuusamon adventtikirkossa.

Tämänkertaisella matkalla olivat mukana Leena Sundin ja allekirjoittaneen lisäksi Rauno Eskelinen, Juha Hiironen, Hannu Huhtala, Sulevi Kuusimäki*, Sinikka Rajala, Riitta Saksi ja Erkki Viho-

– Soile Salminen

*) Sulevi Kuusimäki menehtyi yllättäen 29.9.2011.

”Ota vastaan hopea ja kulta,
jonka he ovat tuoneet.

Te niistä kruunu.

Kruunu jääköön muistoksi
minun temppeeliini kertomaan
Heldaista, Tobiasta ja Jedajasta
sekä Sefanjan pojan anteliaisuudesta.

Kaukaisista maista saapuu
minun temppeleini rakentajia.”

– Sak. 6:11,14,15

Kokemuksia Filippiinien trooppisesta talvesta

Filippiinit on yli 7000 saaren trooppinen saaristovaltio Kaakkois-Aasiassa. Suurin osa kansasta elää 11 saarella. Suomea pienemmällä alueella on noin 90 miljoonaa asukasta. Yli 90 % väestöstä on kristittyjä, näistä 80 % katolisia. Filippiinit on Itä-Timorin ohella ainoa katolinen maa Aasiassa. Muslimeja on noin 5 %.

Filippiinit on jaettu maantieteellisesti kolmeen osaan. Pohjoisen osan Luzon-saarella sijaitsee pääkaupunki Manila; Keski-Filippiinien Visayas-saariryhmässä on maan kolmanneksi suurin kaupunki, Cebu; etelässä Mindanaon saariryhmän hallintokeskus on Davao, maan toiseksi suurin kaupunki.

Vuoden 2011 alussa minulla mahdollisuus vierailla Filippiineillä. Se oli samalla ensimmäinen matkani Aasiaan. Se alkoi Tukholman Arlandasta jatkuen Lontoon kautta Hong Kongiin ja edelleen Cebuun, 800.000 asukkaan kaupunkiin.

Lennolla Lontoosta Hong Kongiin Cathay Pacific -yhtiön jumbojetillä olin laittanut tietokonelaukkuni yläsäilytykselle, joka avattaessa laskeutuu alaspäin. Etsittyäni laukusta jotakin olin juuri nostamassa tasoa ylös, kun lentoemäntä alkoi- holi- ja virvoitusjuomia sisältävine tarjottimeneen tuli käytävän toisella puolella istuvan miehen luokse. Väistäessäni lentoemäntä taso putosi ala-asentoon ja tietokonelaukkuni liukui komeassa kaaressa lentoemännän syliin ja tarjottimelle. Sen päällä olleet laseissa olleet alkoholijuomat lensivät ympäriinsä.

Tarjottimella olleen punaviinilasini sisältö lensi miehen päälle, minun päälleni, istuimille ja lattialle sekä miehen sylissä olevan valkoisen ison tyynyn päälle, joka tuli täyteen punaisia läiskä. Olin aivan kauhuissani, pyytelin kovasti anteeksi ja kysyin, miten voin korvata hänelle tapahtuneen. Mies sanoi, että kaiken voi pestä,

eikä halunnut korvauksia. Kaksi lentoemäntää alkoi puhdistusoperaation. Onneksi miehen päällä oli punainen pusero ja jalassa farkut, joten hän saattoi käyttää niitä edelleen. Minun vaatteisiini jäi punaiset läiskät.

Pian tapahtuneen jälkeen, puolituntia aikaisemmin kuin muut saivat ateriansa, minulle tuotiin kasvisruoka-annos. Mies kysyi, voisiko hän saada annokseni. Kyllä vain, mutta se on kasvisruokaa, sanoin. Miehen ilme oli todella murtunut, sillä hän halusi tietenkin liharuokaa.

Tapahtuma nauratti pitkään, mutta yritin pitää kasvoni peruslukemilla. Eihän tällaista tapahdu kuin elokuvissa – ja minulle...

Perillä maajoittauduin Quiot-nimiselle alueelle, n. 10 km Cebusta länteen. Kadut ovat kapeita, asutus tiheää. Talossa, jossa asuin, ei ollut ikkunalaseja, kyläkin ikkuna-

luukut esimerkiksi kovan sateen varalta. (Huoneeni ikkuna 2. kerroksessa.)

Ikkunan alla ja talon seinustalla olevassa ”puutarhassa” kasvoi mm. sipulia, calamansia, inkivääriä, okraa, lagundia, oreganoa, sitruunaruohoa, kangkongia, camote tops, ampalaya-bittermelonia, jopa papaijaa.

Lämpötila ulkona vaihteli pari astetta +30 asteen molemmin puolin. Sisällä lämpöä oli lähes yhtä paljon. Ihon pinta oli useimmiten nihkeä.

Matkalla läheiselle kukkulalle, jolta näkee merelle, vastaan tuli kaksi poikaa koiranpentuineen ja pikkubussi, jolla pääsee Sikatunaan. Onneksi asuinpaikkani Ruotsissa on Sigtuna, ei Sikatuna.

Jeepney-bussit, suosittummat julkiset liikennevälineet, ovat alunperin Amerikan armeijan jeepejä. Toisen maailmansodan jälkeen ne myytiin edullisesti tai annettiin paikallisille, jotka muunsivat ne joukkoliikennekelpoisiksi jeepneyksi.

Toinen yleinen kuljetusväline on ”motor cab” -taksi, sivuvaunullinen moottori-pyörä. Sellaiseen mahtuu 4-7 henkilöä riippuen tyypistä. Habal-habal-taksi on tavallinen moottori-pyörä tai kevytmoottori-pyörä ilman sivuvaunua.

Jeepneyssä pitkät penkit ovat kätevästi pituus-suunnassa. Pysähtymismerkiksi hakataan kolikolla katossa olevaa rautaista kiinnipitotankoa. Matalimmissa busseissa pää ottaa kattoon istuessakin. Sisään ja ulos meneminen on hankalaa, eikä ulos näe kunnolla.

Cebussa on kaksi suurta adventtiseurakuntaa: Capitol Center ja seurakuntamme ylläpitämän Miller Hospitalin Cebu City -adventtikirkko. Kirkoissa oli satoja kuulijoita, istumapaikkoja oli vaikea löytää. Jumalanpalvelukset sujuivat kauniisti, tehokkaasti, tasokkaasti, puhuttelevasti ja evankelioivasti. Sanantutkistelu tapahtuu useissa pien-

ryhmissä. Katto- ja seinätuulettimia on ”muutama” enemmän kuin Tukholman Yläsalissamme!

Capitol Center adventtikirkosta palaessamme tammikuuisena viikonloppuna Cebussa oli menossa suuret vuotuiset Sinulog-karnevaalit, katolisen kirkon perinteiset kansanjuhlut. Jouduimme kävelemään karnevaalireitin läpi. Alkoi sataa rankasti. Piti riisua ”sapattikengät” ja alkaa kahlata. Vettä oli paikoin 10 cm kadulla. Colon Streetillä astuin jalkakäy-

tävältä veden vallassa olevalle kadulle enkä tiennyt, että siinä oli viemärisyvennys. Putosin syvennykseen ja kaaduinkin melkein kokonaan veteen. En loukannut itseäni pahemmin, vaikka jalka olisi voinut murtua. Oli jälleen ilmeinen varjelus mukana. Ei ole ennen tullut harrastettua kadulla uimista.

Vierailimme paikallisessa eläintarhassa, jonne loppumatkalla sujui habal-habalilla. Useimmat eläimet olivat kovin ahtaissa häkeissä. Oli sääli katsella niitä.

KUVA: DULCE ESTIOCA

KUVA: DULCE ESTIOCA

Filippiinienkotka on eräs maailman suurimmista petolinnuista, lintujen kuningas. Se on hyvin uhanalainen. Kuvan yksilö on poikanen.

Yläkuva: Karnevaaliyleisöllä oli hauskaa nähdessään läpimärän länsimaalaisen. Toisaalta se sopi hyvin karnevaalitunnelmaan. **Alakuva:** Colon Streetin viemäriuura oli vaarallisen syvä. Oli varjelus, etten kaatuessani vahingoittunut.

Lähellä eläintarhaa sijaitti taoisti-buddhalais-temppeli lukuisine rakennuksineen ja puutarhoineen. Upea paikka. Lohikäärme vartioi temppeleitä.

Bengalin tiikerillä oli kokoonsa nähden aivan liian pieni häkki käytössään. Ei edes maakosketusta. Eläinräikkäystä!

Cebun alue on tunnettu uimarannoistaan, mutta kaikki parempitasoiset uimarannat maksavat. Kalleimmista on sisäänpääsy 1000 PSP (filippiinien pesoa) eli 160 kr. Ranta lähellä Cebu-Mactan lentokenttää maksoi 75 pesoa eli 12 kr, viikonloppuisin 100 pesoa. Kyllä silläkin rannalla saattoi uida.

Kävin tutustumassa myös Dasmariñas-nimiseen kaupunkiin Manilan eteläpuolella. Majoituin erään talon yläkerroksen huoneessa, jonka ikkunalasi oli rikki. Ensimmäisenä yönä heräsin meteliin kuin pahimmassa kauhufilmissä. Ikkunan alla kujalla oli kolme kukkoa, jotka kiekuivat lähes yötäpäivää. Korvatulpatkaan eivät auttaneet vaimentamaan monen pihan taistelukukkojen konserttia.

Adventtikirkon yliopisto AUP (Adventist University of the Philippines) sijaitsee 50 km Manilasta etelään Silang Cavite -alueella. Sieltä oli näkymä laajalle Laguna de Bay -järvelle. Campus on kaunis, hyvin hoidettu ja viihtyisä. Kehtään suomalaista tai eurooppalaista opiskelijaa siellä ei sanottu olevan.

Adventtikirkon yliopiston pääsisäänkäynnin valtaisa portti vartiomiehineen.

Kukkotappeluilla tienataan rahaa. Kukkoja pidetään lieassa, jonka rajoissa ne voivat lentää, liikkua ja kävellä maassa.

Matka yliopistolle tapahtui ”motor cab’illa”. Moottoripyörän kiitäessä kymmeniä kilometrejä kapeilla tieosuuksilla, tuntui moottorin voimakkaan äänen, pyörän ravistelevan ja tärisevän menon vuoksi, kuin olisin ollut toisen maailmansodan taistelulentäjä. Matalassa sivuvauvussa en pystynyt istumaan suorassa, vaan joko etukumarassa tai takaviistossa. Kuoppien kohdalla pää jysähti metallikattoon ja se – pääni, katosta en tiedä – oli arka vielä päiviä matkan jälkeenkin.

Motor cab. Sivuvaunun teksti "Panig" ei tarkoita paniikkia, vaikka vähän paniikinomaista kulku kylläkin oli. Kuva Dasmariñas asuinalueelta matkan jälkeen.

Ystävällisten, hymyilevien filippiiniläisten lisäksi maasta löytyy paljon muuta kaunutta, mm. ihailtavaa kukkaloistoa.

– Esko Mäkivierikko

Yllä: Yellow Bell eli Golden Trumpet eli Allamanda eli kustaankukka. **Alla vas.:** Kiinanruusu **Alla oik.:** Keltainen kiinanruusu.

KUVA: DULCE ESTIOCA

Huomassa Herran

Huomassa herran, siipeinsä alla,
turvan ja suojan sieluni sai.
Vaarat pois väistyi, pelkoni häipyi,
enkelit seuraavat nyt matkallain.

Herrani suoja on vuorilinna.
Sinne ei nuolet kiusaajan käy.
Muuri ei murru, turva ei sorru,
Jeesuksen luona ei varjoja näy.

Huomassa Herran, siipeinsä alla,
onnellisin on osani mun.
Rauhansa suurin, ylistyshuulin
matkaa saan tehdä suojassa sun.

Myrskyissä yön on valoni Herra.
Kivisen polkuni hän tasoittaa.
Riemuiten kohti kotia riennän.
Iäksi taakse jää varjojen maa.

Tässä on tänään kantava voima,
tästä myös sieluni sisällön saa.
Elo ois tyhjää, turhuutta täynnä,
uskoa jos ei taivaallista.

– Ilmi Viljalehto

Ovi kotiin avautui

Kodin lämpöön on kulkijan kaipuu,
illan kylmyys kun yllättää.
Askel uupunut nousee – vaipuu,
mutta näkyy jo määränpää.
Kodin valot kutsuen loistaa,
ne uutta intoa tuo.
Muun kaiken mielestä poistaa,
näyttäin suunnan Isän luo.

Kauas kulki hän maailman teitä,
vapaudestansa nauttien.
Kuuli uusia säveleitä,
ilonääniä ihmisten.
Mutta riemun sävel niin rento
vain tyhjää tarjota voi.
Niin nöyrä huokaus hento
katuvana yössä soi.

Isä kaivaten tuhlaajalastaan,
kotiportilla odottaa.
Hänet nähdessään rientää vastaan,
syliin hellästi puristaa.
Kuului enkelkuorojen soitto,
yö päiväksi kirkastui.
Ja taiston jäljestä voitto:
Ovi kotiin avautui.

– Teuvo Pärlesten

Vain kerran Jeesus puhui taivaasta kotina: ”Minun Isäni kodissa on monta huonetta” (Joh. 14:2). Kaikille oma koti ei ole hyvä kasvupaikka. Sijaiskotien kysyntä kasvaa. Onko seurakuntakoti hyvä kasvupaikka, vai kaipaatko avarampaa näköalaa, raikkaampaa tuulta, lämpimämpää henkeä? Minkä pitäisi muuttua, että kutsu kotiin toimisi?

”Vuoden paras väitöskirja”

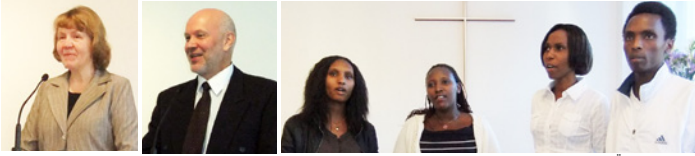
Suomen Kasvatustieteellinen Seura on palkinnut vuoden parhaana väitöskirjana **Arniika Kuusiston** tutkimuksen *Growing up in Affiliation with a Religious Community: A Case Study of Seventh-day Adventist Youth in Finland*. Arniika väitteli Helsingin yliopistossa 15.4.2011 nuorten identiteetin rakentumisesta ja arvomaailman muovautumisesta uskonnollisessa yhteisössä. Tutkimuskohteena

olivat adventistinuoret Suomessa.

Uskonnollisen yhteisön perintö näyttää säilyvän identiteetin osana, vaikka aikuisena elämäntapavalinta olisi toinen. Samojen arvojen aatemaailmassa syntynyt verkosto kasvattaa nuorten ja heidän perheittensä sosiaalista pääomaa.

Kuitenkin sillä, miten uskonto kodissa on koettu, on suuri merkitys. Liian ehdoton tai toisaalta normeiltaan epä johdonmukainen kasvatus saa nuoren etsimään arvomaailmaansa muualta. – SM

”Ohjaa lapsi heti oikealle tielle, niin hän vanhanaakaan ei siitä poikkea.” – San. 22:6

KUVAT: ESKO MÄKIVIERIKKO

1.10. SYYSJUHLAT. *Arja & Onni Rytönen* Suomesta toivat kenialaisia ystäviä mukanaan.

29.10. *Råhde Åkesson* esitteli ADRA:n ”framtidsfadder”-tukimuotoa. Siinä ”tulevaisuuskuummi” lahjoittaa säännöllisesti tietyin summan ADRA:lle näin varmistaa järjestön suunnitelmallisen kehitysaputyön ja valmiuden auttaa katastrofeissa.

KUVA: ESKO MÄKIVIERIKKO

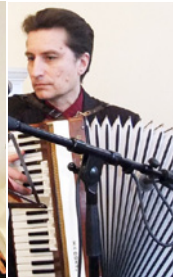

KUVAT: ESKO MÄKIVIERIKKO

Ari Laitinen

Rolf Bromme, Anouchka Mukherjee

Janis Zeimuls

”Kiirastulta, sielunrauhaa”

3.12. 2011 järjestettiin Tukholman suomalaisessa adventtikirkossa ADRA/Hjälpaktionin hyväksi konsertti ”Kiirastulta, sielunrauhaa”, erityisvieraina bassobaritoni **Rolf Bromme** ja pianisti **Anouchka Mukherjee**. Kuulimme liveinä osia heidän uudelta cd:ltään *Sånger för själen**, mm. Sibeliuksen ”Ristilukin”, jonka ”apostoliksi” Ruotsissa Rolfia voi sanoa. Tilaisuuteen erikseen harjoiteltu ”Finlandia”-hymni sekä soolo-osuudet laulussa ”Suomalaisen rukous” sulattivat viimeistään jokaisen suomalaisen sydämen. Sinivalkoisin värein koristeltu sali ja siniset kynttilät loivat puitteet tälle itsenäisyyspäivän ”varaslähdölle”. Siitä muistuttivat myös Yrjö Jylhän talvisotaa käsittelevät runot kokoelmasta *Kiirastuli*. Niistä yhdessä (”Viimeinen virsi”) sotilaat yhtyvät tykkitulen moukaroimassa korsussa laulamaan ”Mestari, myrsky on suuri”. Edesmenneen lehtori **Eero Helteen** mukaan virren aloittaja olisi ollut adventtikirkon pastori **Toivo Seljavaara** (1902-1974). Joka tapauksessa itse runo perustuu tositapahtumaan rintamalla, olipa ”veisuunjohtaja” kuka tahansa.

Konsertin instrumenttiosuudesta vastasi latvialainen hanuristi **Janis Zeimuls** Ahvenanmaalta. Joulun ”sisäänlauloivat” **Eija Olsson** ja **Ari Laitinen**, joka myös juonsi tilaisuuden. **Helena Tanttarin** järjestämä tarjoilu kruunasi juhlan. Kiitos teille juhlavieraalle läheltä ja kaukaa anteliaisuudestanne. ”Rakkaus ei koskaan katoa.”
– SM

KUVA: ESKO MÄKIVIERIKKO

Ari Laitinen, Eija Olsson

*) Cd:llä *Sånger för själen* (julk. Nosag, 2011) on sekä klassista että hengellistä musiikkia. 100 kr/kpl. Jos haluat kirjamyyntimme kautta, soita Helenalle: **08-768 46 87**.

Tulevia vierailuja alkuvuodesta 2012

11.2. *Liia Kaitanen*, pastori, vaikuttaa Helsingissä venäjänkielisen työn vastaavana. Musiikki on lähellä sydäntä, hanurikin pysyy sormissa...

24.3. *Mariel Pilois* on yli 20 vuotta vaikuttanut Suomesa nuorten ymmärtäjänä ja innoittajana. Toimii nykyisin Suomen adventtikirkon kansainvälisen työn vastaavana.

Tilaisuudet klo 10.00 (raamatuntutkistelu)
klo 11.15 (jumalanpalvelus)

Poikkeuksia jumalanpalveluksissa klo 11.15

28.1. Rukousskokous

14.1 ja 10.3. Musiikkituokio

25.2. Todistuskokous

Muutokset mahdollisia.

Tiedustelut: sihteeri *Tuulikki Hagström* **08-500 81 907**

Seuraa ilmoittelua **Ruotsinsuomalaisessa s. 2**

Katso ”vuorolistaa” kotisivulta **www.ylasali.se**

Tukhoman
Suomalainen
Adventtiseurakunta
SRK:N VASTAAVA
Eeva-Liisa Vihermö
0176-124 05
SIHTEERI
Tuulikki Hagström
08-500 81 907

CD-tallenteet
vierailijoiden
puheista:
Helena Tanttari
08-768 46 87

Jäähyväisten aika

17.12.2011 seurakunnallemme ilmoitettiin: pastori **Sulo Halminen**, pitkän päivän Herran vainion monilla saroilla uurastanut palvelija, oli 10.12.2011 kutsuttu ”levähtämään vähän”. Sulo Halmisen vierailut Tukholman suomalaisessa adventtikirkossa ovat aina olleet toivon ja valon hetkiä. Kunnioitamme häntä sydämeltään läpikotaisin asialleen antautuneena ihmisenä, josta hyvän tahdon ilmapiiri heijastui kaikkia kohtaan.

On jäähyväisten aika. Vakaumuksellaan Sulo jätti kuitenkin oven raolleen tapaamiseen maassa, josta hän kertoo: ”Tämä kaivattu maa tulee olemaan köyhille rikkauden maa, sairaille terveyden maa, taisteli-joille rauhan maa, vanhoille nuoruuden maa, nuorille toiveitten maa, murheellisille lohdutuksen maan. -- ’Sinun silmäsi näkevät -- telttamajan, jota ei muuteta, jonka vaarvoja ei ikinä reväistä irti...’” (*Sana elää*, s. 48,49).

”Luvatun uuden maan kaipuu vain syvenee... Otteesi tämän maailman turhuuteen höltyy ja ikävöit päästä Vapahtajan luo, joka on ylösnousemus ja elämä” (*Sana elää*, s. 48, 49).

Jumala vahvistaa ja siunaa Sulo Halmisen vaikutuksen tässä ajassa vielä kauan hänen lähtönsä jälkeenkin. Ulottukoon hyvien muistojen tukipylväikkö nyt erityisesti hänen läheistensä ympärille. – *Tukholman suomalainen adventtiseurakunta* sm

Sulo Halmisen viimeisimmän Tukholman vierailun puheet 16.10.2010 on saatavana cd:llä. Tiedustelut: *Helena Tanttari*, puh. **08-768 46 87**.

KUVA: ESKO MÄKIVIERIKKO

Ihmiseksi

HORISONTTI

Ihmisellä on vain vähän aikaa oppia elämään ihmisiksi. Ottamaan huomioon toisia, kuuntelemaan toisten toiveita ja toimimaan muutenkin epäitsekästi.

Tällaisia pohdiskelen kotona Täbyssä keittiön pöydän ääressä, kun näen miten kaksi lintua kiipeää pihamännyn runkoa: puukiiپیج ja pähkinänakkeli. Puukiiپیج on selvästikin karriärästi, se pyrkii koko ajan eteenpäin ja ylöspäin, kohti latvaa, pitämättä taukoja ja vilkuilematta sivulleen. Männyn runko on selvitetty hetkessä, hyönteiset poimittu parempaan talteen ja sitten – ei muuta kuin siiville ja toiseen mäntyyn.

Pähkinänakkeli, taitava kiiپیج sekin, pysähtelee tuon tuostakin, kääntyy sivulle, on hetken aikaa tapansa mukaan pää alaspäin ja alkaa sitten laskeutua runkoa pitkin. Talvemmalla se tulee lintulaudalle, poimii parhaat palat pitkään nokkaansa ja viskoo kaiken muun kauas oikealle ja vasemmalle. Itsekäs otus!

Ripustan pihapensaisiin pakkaspäivien varalle pähkinäpusseja ja talipalloja. Talitiaiset niitä pistäytyvät syömässä ennen kuin pieni sinitäinen ne havaitsee, sillä silloin talitiaiset saavat kyytiä. Kaikilla on tulenpalava kiire saada talipallostsa osansa, ennen kuin tikka ehtii paikalle, koska vain se tietää, miten talia ahmitaan poskeen pika-ateriana.

KUVA: SINIKKA MAKIVERIKKO

Orava puolestaan näyttää omaksuneen take away -ateriat. Se jyrää hetkessä hajalle talipallon suojaverkon, kahmaisee pallon ja viilettää se suussaan tiheäoksaiseen kuusenlatvaan, jonne se pallon piilottaa. Vain palataksaan saman tien hakemaan vielä toisen ja kolmannenkin talipallon, noin vain kaiken varalta. Ahneutta!

Viime talvena näin miten metsähiiri kiipesi kolostaan ja alkoi pistellä poskeensa maahan tip-puneita maapähkinöitä. Viisas valinta, sillä hiiren kaveri kuoli pari päivää aikaisemmin Giljottiloukussa, johon olin laittanut syötiksi juustoa. Hiirellä on kiire ja syytä onkin, sillä käyn tuota pikaa nostamassa pähkinäpussein korkealle sen ulottumattomiin. Julma ja kitsas, mutta kuka?

Vaivun taas mietteisiin. Oravako se meitä on opettanut vai pähkinänakkeli? Hiirtä syyllistetään, mutta onko se porukan pahin? Ja mitä tehdä pähkinöille, tarjoaisinko niitä ensinkään mokomille ahmateille?

Joulumieli valtaa minut, päätän yrittää elää ihmisiksi ja antaa armon käydä oikeudesta. Juuston laitan jääkaappiin, Giljotin panen varaston hyllylle, mutta pähkinät ja auringonkukansiemenet asetan lintulaudalle.

Siivekkäät ja pörröhännät – Hyvää Joulua teillekin!

– Ari Laitinen